

на Пикильо, бѣдното дѣте бѣше паднѣло въ вѣсторгъ, въ очудванье.

Умѣтъ му бѣше безпрѣстанно на новія му пріятель, толкози изящень, толкози превъсходень Мавръ, който бѣше му казалъ: «brate мой!» и който го бѣ потупалъ по рамото и рекълъ: «много добръ!» Никога Пикильо не бѣ испыталъ такъизи чувствованія; радостъта му бѣше тиха и сърдечна; виждаше му са като свѣтливъ лучъ свѣтнѣлъ върху му, който му свѣтяше и го рѣководяше въ тѣмнината; защото до тогасъ, не бѣ честень, освѣнъ случайно. Като отърва Жуанита и уйка ѱ, той бѣ послушалъ едно свое самоволно чувство, което не разумѣваше и той самъ; но то было добро дѣло, добро нѣщо, защото го рече непознатыйтъ.

Петралби му бѣ пріятель, другарь, но къмъ непознатыя осѣщаше по голѣма симпатія . . . гледаше на него, като на едно извънредно сѣщество, като на божество! За туй и мѣчно вѣрваше че което е чулъ не е сънь. Не можаше да повѣрва че са е намѣрила рѣка покровителница за да го рѣководи и защити . . . и за да са убѣди подобрѣ, стискаше въ пазвата си дадената му отъ непознатыя записка. Истина, — той тогасъ само си припомни — че не умѣе да прочита; но що има? ще попыташе другиге нѣкого щомъ съмняше и излѣзаше отъ гората.

Уморень отъ толкози трудове на минѣлыя день, и поддържанъ отъ пріятны надѣжды, той избра едно найшумнато мѣсто въ гората и стиснѣлъ ѣко въ рѣката си записката, той заспа на моравата, като мысляше за непознатыя; а ноцната хладнина, шумуленъето на лиетьето и благоуханіето на лѣтната ноць опоявахъ чувствата му и му проваждахъ пріятны и небесны сѣнища.

Утренныйтъ въздухъ бѣше тежкъкъ и мѣчителень. Сичко предвѣстваше мараня по-голѣма отъ напредния день; топлата мъгла правяше дыханіето затруднително, а Пикильо, запѣхтень отъ състояніето на атмосферата, събуди са изведнажъ растреперанъ. Слънцето бѣ изгрѣяло отколѣ; твърда и ѣка рѣка го